

Békesség néktek!

A Wekerletelepi Református Egyházközség hírlevele 2022/1.

Áhítat

„....megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete...” (Tit 3,4)

Igen nehéz természetű emberek éltek Kréta szigetén (1,12), akik között Titusz végezte igehirdetői szolgálatát. Nagy lelki ellenszélben kellett munkálkodjon, ráadásul egy új tévtanítói csoport miatt egyre többen hidegültek el tőle, sőt támadták. Nem csoda, hogy Titusz padlót fogott.

Pál apostol nem saját magával van elfoglalva, mondván, van elég bajom nekem is. Nem is úgy van, hogy kit érdekel egy kis sziget, meg a piszkos munkát végző Titusz, mikor vannak ígéretesebb missziói területek. Hanem veszi a fáradtságot, levelet ír és a messziből is bátorítja szolgatársát, támogatja, együtt érez vele, hiszen ismeri milyen ez.

Isten sem hagy senkit magára. Néha engedi megtapasztalni, hogy milyen egyedül, gyöngén, kicsiként, jelentéktelennek érezve magunkat, talán ezzel is alázatra nevel, de nem hagy egyedül. Érhetnek szomorúságok, veszteségek, de Isten velünk van, emberi testet vett (incarnatio), és emberségesen közelít karácsonyban is. Tudja mit jelent a földi élet, annak minden szenvedése. Fontosak vagyunk neki, megért minket.

Sokszor nekünk is a nehezekben kell helytállni. Anyagi és egészségügyi gondok.

Lelki terhek, vívódások és csalódások egész sora vehet körül. „Kívül harc, bennem félelem:...” (RÉ 460). Manapság még a hiányérzet is ott muzsikál, és olykor eszünkbe juttatja a boldog békeidőket. Talán mi is padlóra kerültünk.

Pál arra bátorít, hogy jusson eszünkbe Isten szenvedélyes elkötelezettsége irántunk. Sose engedjem, hogy bármi kikezdje a hűségemet. Hiszen Isten sem fordított hátat nekünk. Annak ellenére, hogy tönkre tettük ezt a világot, még mindig segítő, jó szándékkal közelít. Istennek nincs elege belőlünk. Mi is szeressük a ránk bízott embereket, feladatokat. Tartsunk ki hűséggel!

Ha elfáradtunk, de nem találunk sehol felüdülést, vagy esetleg már kiábrándultságban és csalódott cinizmusban veszteglünk, van megoldás. Jézusnál valóságos segítség van. Ne csüggedjenek a Tituszok! Az Úrnál van erő a hűséghez. Nála senki sem ismerte jobban az embert, mégis szerette a keresztig és azután is. A szeretet és reménység csodáját kérhetjük, várhatjuk a szívünkbe fentről. Csodás, mennyei erő ez, ami mindannyiunk életében ott lehet.

A szeretet Királyát, Jézust keressük alázattal karácsonyban!

Virág Balázs
lelkész

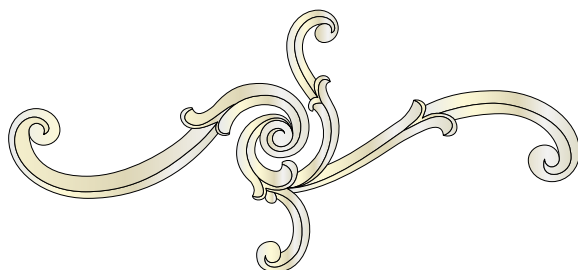
100 éves a Wekerletelepi Református Egyházközség

Jövőre lesz száz éve, hogy a Drágfy közben megalakult gyülekezetünk, melyet szeretnénk méltó módon megünnepelni, Isten előtti hálaadással megállni és engedni az Ige felszólításának: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR...” (5Móz 8,2a)

A fő alkalom várhatóan április első felében lesz egyházi és világi főméltóságok részvételével. Pontosabbat reménység szerint januárban tudunk mondani. Figyeljük az ezzel kapcsolatos hirdetéseket! Több más program is várható, előadás, zenés áhítat, fórum beszélgetés...

Szeretnénk egy kiállítást is készíteni, ahova keresünk régi keresztelői, esketési emléklapokat, Bibliákat, írásokat, fényképeket, amik kicsit betekintést engednek gyülekezetünk korábbi életébe, színesítve ezzel programsorozatunkat. Kérjük, szíveskedjenek azokat ideiglenesen, vagy egy másolat készítés erejéig a rendelkezésünkre bocsátani!

Szeretettel várjuk az érdeklődőket!

A református Kós Károly

Mi sem lehet méltóbb gyülekezeti lapunk indulásának, ha Kós Károly (1883-1977) építésznek, református mivoltának, egyházunkban betöltött szerepének emléket állítunk.

Kutakodásom két tanulsága: ilyen cikk írására nem vagyok méltó, ugyanakkor felüdítő felismerés ért, létezik olyan eredeti, hiteles példa, szellemi óriás, akinek egyénisége magával ragadó, felemelő.

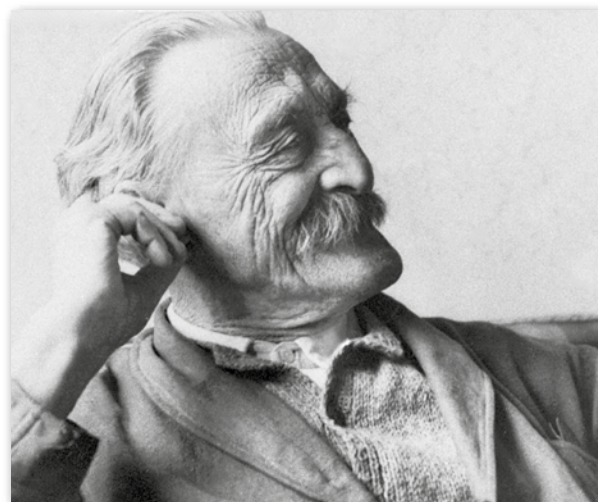
Végtelenül igényes, méltóságteljes, erényes, nemes lelkű ember volt. A jellemében is óriás, polihisztor Kós Károly példát mutatott számunkra hűségéből, hazaszeretetből, élni akarásból. Olyan valaki, aki méltósággal élte a viharos 20. századot, aki ember maradt és értéket teremtett, Trianon és világégések tragédiája után többször a semmiből kellett újrakezdenie, komoly anyagi és egzisztenciális árat fizetve mindezért. Írásai valódi kincsesbányák, amikből épülhet az ember. Célja volt népe fölemelése, művelése. Szókimondó, őszinte ember volt, mégis minden osztályréteget tisztelt.

A család ősi neve Koós, ami Szászrégenben Kósch-ra módosult, tévesen ezért szász ősöket írnak több helyen, ami nem igaz. A nevét viselője praktikus okokból Kósra változtatta.

A kolozsvári Apáczai Csere János Líceumban töltött évek egész életét, reformátusságát meghatározták. Mint egykori diák, saját könyveiből többször küld a líceumi könyvtárba, az egyikhez az alábbi sorokat mellékel:

„Vagyont, gazdagságot nem örökölttem, és csinálni nem tudtam, hogy adhassak. Én csak hálámat, szeretetemet, örökké, holtomig való hűséges emlékezetemet adhatom. És munkámból azt, amit tudok. Kérem a mellékelt kis könyvecskét átadni a kollégium könyvtárának, ha megérdemli a könyvecske. És ne vegyék alamisnának, de emlékezetül arra, hogy amikor dolgozom, próbálgatok, kínlódom a nagy, nehéz élettel, soha meg nem felejtkezem arról, hogy a fundámentum, amire lelkem kicsiny hajlékát építgetem: az öreg kollégiumból való.” (A legszebb élet, amit magamnak el tudtam képzelni, Benkő Samu beszélgetései Kós Károllyal, Kirterion Könyvkiadó, Bukarest, 1978., 18. o.)

Jellemző rá ez a szerénység, hiszen nagy gazdagsága lehetett volna, mint budapesti egyetemi professzor, sztárépítész, de inkább vállalta a kisebbségi sorsot, indexre tettséget,

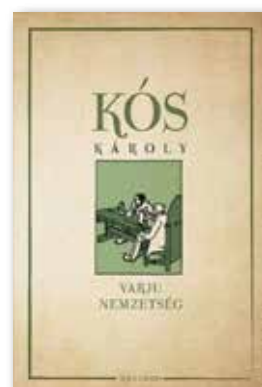
mintsem a pénzt és ragyogást. Talán ennek is köszönhető, hogy Erdély szerte, még román körökben is nagy elismertségre, tekintélyre tett szert. Meggazdagodás helyett, inkább adni, akart ott, ahová tartozott. Hitt a népek békés, egymást tiszteletben tartó együttélésében.

Még közvetlenül a Nagy Háború előtt egy levelében nagyon szerényen, csak a megélhetést szem előtt tartva állapítja meg munkája bérét, aminek érkezésére nagy szükség lenne, így ír:

„[...] várom, várom várom márc.[ius] 1-re, szent vasárnapra, hogy rögtön mehessek a sztánai templomba hálát adni az Úrnak [...]” (Kós Károly levelezései, Szerk. Sas Péter, Mundus Magyar Egyetemi Kiadó, Budapest, 2003., 96. o.).

Élete végéig Bibliát olvasó, templomos ember volt.

Az egyetemi évek után feleségül veszi Balázs Idát, a türei református lelkész lányát. Négy gyermekük születik. Járva Erdélyt rendszeresen adta tovább a már kinőtt gyermekruhákat, s mikor az otthoni elfogyott, és többet adni már nem tudott, ruhagyűjtést szervezett a rászoruló családoknak. Ez a szociális érzékenység, népe javán, felemelésén való fáradozás egész életében jellemezte.

1914-ben Sztánán református bált szervezett főként az értelmiségnek. A bevételt a bánffyhungyadi árvaháznak juttatták el. Mikor a Kispetriben szolgáló lelkész távozni készült, mondván másnap ígét hirdet és készülnie kell Kós élcelődve mondta, nem olyan nagyügy az igehirdetés. Ennek egy fogadás lett az eredménye, álljon ki ő a szőszékre, aminek aztán eleget is tett. A Kispetri Református Egyházközségben mára már sajnos nem maradt emléke.

A bálon sok illusztris vendég is jelen volt, köztük Móricz Zsigmond, aki innen merített ihletet Nem élhetek muzsikaszó nélkü című írásához.

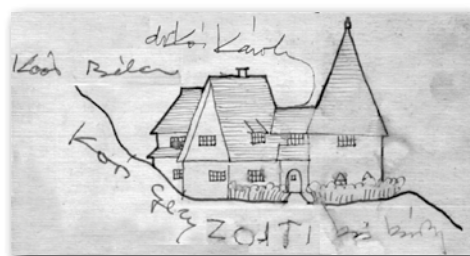
1935-től a Kalotaszegi Egyházmegye megválasztott világi (presbiteri) tisztségviselője, főgondnoka, később az egész Erdélyi Egyházkerületé. Az építési bizottságban sokat fáradozott az egyházi épületek megújításán.

Közel hetven egyházi épületet tervezett, mint az óbudai református parókia (1908), Kakasos (1912), valamint Írisztelepi (1948) református templomok Kolozsvárott. De tervezett római katolikus, görög katolikus, sőt román ortodox egyházi épületeket is,

számtalan világi épület mellett. Még ma is léteznek megvalósulásra váró tervei.

A Farkas utcai templomban ravatalozták föl, sírja a Házsongárdi temetőben van.

Élete kapcsán Jézus szavai juthatnak eszünkbe: „Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét én értem, az megtalálja azt.” (Mt 10,39)

A transzilvanizmus atyjának is tartott Kós Károly a másokért vállalt lemondást, szenvedést így összegzi: „A legszebb élet, amit magamnak el tudtam képzelni” (Benkő Samu beszélgetései Kós Károllyal cím).

Köszönet illeti Kós Károly unokáját, Kós Bélát, valamint Benkő Elek professzor urat, hogy a cikk létrejöttét személyes beszámolókkal, könyvekkel támogatták.

Virág Balázs
lelkész

Hála

Mindenért hálás vagyok Istennek. Igen! Hálás vagyok szüleimért, akik kicsi korom óta a hit útján vezettek minket az öcsémmel. Már a keresztelesem is ebben a gyülekezetben történt. Igaz, hogy nem a templomban, mert olyan hideg volt, hogy a nagytiszteletű Bogdán Gyula lelkipásztor a saját otthonában keresztelt meg. Visszaemlékezéseim szerint nem volt olyan vasárnap, hogy kezünket fogva, matróruhába felöltöztetve ne templomba mentünk volna.

Amikor már idősebbek lettünk, akkor Nádori Edit néni vezette gyermek istentiszteleten vettünk részt. Ezek felejthetetlen élményt jelentettek számomra. A sok gyerekekkel való együttlét, a közös énektanulás, a bibliai történetek, amelyeket hallhattunk mind-mind most is emlékeimben élnek. Büszkék voltunk, amikor egy-egy ünnep alkalmából, mint a gyermekek kórusa énekelhettünk a gyülekezet előtt. Ahogy növekedtünk egyre többet vettünk részt a gyülekezet életében, és teljesen természetes volt, hogy amikor eljött az idő, készültünk a konfirmációra.

Horváth Tivadar nagytiszteletű úr mellett két lelkész foglalkozott az ifjúsággal, Tóth Béla és Kolumbán Gábor lelkészek. Közülük is Béla bácsi volt az, aki a lelki táplálékot közvetítette

számunkra. Nagyon jó kis ifjúsági csoport jött létre, akik a konfirmáció után is együtt maradtak. Akinek jó hangja volt, bekapcsolódott a felnőtt énekkar munkájába is. Nagyon jó volt megtanulni a sok szép zsoltárt és dicséretet. Ezt az időszakot én a „Isten magvetése” időszakának nevezném, mert aztán jött a nagybetűs élet, amikor hosszabb időre kikerültem a gyülekezetből, az Úr közeléből.

Hálás vagyok Istennek, hogy évek múlva ugyan, de nem hagyta, hogy a mag életképtelen legyen, s megújította életemet. Azóta ismét a gyülekezet tagja vagyok, immár több mint harminc éve. Isten kegyelméből jutottam el idáig, és igyekszem szolgálni Őt, amíg éltet.

Soli Deo Gloria!

Pál Jánosné Kati néni
presbíter

A teljes írás Istentől ihletett

Kitalált mese, emberek írták. – Sokszor hallani ezt a véleményt a Bibliáról. Nos, mennyire hiteles mű a Biblia?

Talán kevesen tudják, de még Shakespeare eredeti kézírásával is csak az aláírása maradt fent, pedig jóval később élt, mint az Újszövetség szereplői. Platón és Szophoklész írásai teljes egészében csak ezer évvel későbbi másolatokban maradtak ránk. Az első századfordulón élt római krónikás, Tacitus történeti művének egyetlen teljes másolata létezik, de az is csak a XI. századból.

Ehhez képest a 4. századból már van teljes Újszövetségünk (Codex Sinaiticus) és korábbi több mint 5300 kéziratunk, köztük olyan, ami teljes újszövetségi könyveket tartalmaz, és létezik papirusz töredék, amit egészen az első századra datálnak.

A források számát és korát tekintve, „az ókorból az Újszövetség maradt fenn a legjobban

dokumentálható formában” (Balla Péter).

Néhány tucat tanítvány kezdte az igehirdetés munkáját, aztán egyre többen lettek, lejegyezték, vették, olvasták, másolták, nagy buzgalommal. Akik hallgatták az apostolokat nagyon fontosnak tartották tovább adni, leírni, sokszorosítani, mivel maguk is megbizonyosodhattak, hogy amiről értesülnek igaz. Jézus élő, cselekvő Isten. Az Írás hiteles voltát szabad kipróbálni. Cselekedj Isten szerint, és tapasztald meg, hogy Ő létező valóság!

Olvassuk csak hittel a Bibliát, hiszen Péter is mondja: „Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.” (2Pt 1,16)

A Biblia hiteles volta önmagában rejtőzik, próbáld ki!

Virág Balázs
lelkész

Teológia

Felújítás

Gyülekezetünk áldozatkész adakozásának, valamint egy nagyobb összegű állami és egyházmegyei támogatásnak köszönhetően fontos állagmegővési és külképet javító munkák készülhettek el templomunkon.

Megújult a járdaszegély, az esővíz elvezetést sikerült megoldani, reméljük ezzel a hátsó hajó süllyedése is megáll. Falvarrás, vakolatjavítás és festési munkák mellett, megújult a torony, valamint elkészült egy térköves járda a hátsó bejárathoz.

Reménykedünk abban, hogy hamarosan egy nagyobb volumenű felújítás is kezdetét veheti.

Gyermektábor

Nagy örömmel tapasztaljuk, hogy növekvő igény mutatkozik gyülekezetünk napközis gyermektáborára.

Idén Legyél Isten barátja címmel rendeztük meg, már 31 gyermek részvételével. Az óvodás korosztály teljes egészében birtokba vehette az alagsori helyiségeket, míg az alsósok és az idősebb korosztály a templomtérben, két csoportban ismerkedett bibliai történetekkel.

Hálásak vagyunk, hogy szülők, gyülekezeti tagok nagy lelkesedéssel vállaltak különféle segítséget a tábor lebonyolításában.

Jövőre újra találkozunk!

Hitoktatás

Idén minden eddiginél több hittanossal (kb. 150 fő) kezdődött meg a hitoktatás az állami iskolákban és óvodákban. Wekerletelep minden oktatási intézményében megvan a lehetőség a hittan tanulásra, a szülőknek csak jelezni kell ezt a szándékot.

Isten áldása kísérje új tanévünket! Reméljük, hogy idén is nagy számban leszünk gyülekezeti gyermekkarácsonyunkon.

Désháza

Idén testvérgyülekezeti kapcsolatot létesítettünk a Désházi Református Egyházközséggel. Ennek okán 24 testvérünk érkezett a szilágysági 1200 lelkes, színmagyar faluból október második hétvégéjén. Közös étkezésen vettünk részt, majd együtt csodálkoztunk rá Wekerletelep szépségeire egy kellemes séta keretében, szállást gyülekezeti tagjainknál kaptak. Nagy öröm volt gyakorolni magunkat a vendégszeretetben (1Pt4,9). Vasárnap Nagytiszteletű Nagy Róbert ottani lelkipásztor hirdette közöttünk az Igét, az Elveszett juh példázata alapján (Lk 15,1-7). Jézus az átszegezett kezeivel nyúl felénk, hogy örvendezve felemeljen, magához vegyen, megmentsen. A bajkeverő juhocskáját nem megfeddi, hanem örül neki. Engedjük, hogy Jézus minket is megtaláljon, mert szeret. Reménység szerint a tavasz folyamán mi tudunk majd hozzájuk ellátogatni, amit már többen is nagyon várunk.

Bemutakozás

Református családból származom mind anyai, mind apai ágon. Az 1700-as évek közepéig már van anyag, így elmondhatom, hogy őseim mind reformátusok voltak, és a férfiak kivétel nélkül hentes és mészáros mesterek. Édesapám is az lett, ám a kor szelleme a mozi irányába vitte, és végül mozigépész lett.

Nos, Almási a vezetéknevem, de e névhez teljességgel semmi közöm. Ugyanis az eredeti valódi nevem, amelyet most is viselek végre: Sass.

Szüleim közül édesanyám volt vallásosabb. Csendes, nyugodt gyermekkorom volt, csak az 1956-os események zavarták meg, azt viszont pont a Nagykörúton a Royal Szállónál éltem meg. Ugyanis a szállóval szemben laktunk, bizony sok mindent láttam.

Az általánost több helyen is jártam, 4. osztálytól a Kertész utca ének-zeneiben, ott is fejeztem be. Csodálatos iskola volt, olyan emberek jártak oda, mint Karinthy Frigyes, Rejtő Jenő, Kocsis Zoltán, osztálytársam Demjén Rózsi stb. Kiváló, egyetemről kitessekelt tanárokkal, pl. dr. Takács János, Vári János, aki osztályfőnököm is volt. Magyartanárom Jules bácsi, azaz Muraközy Gyula volt, akinek édesapja Kálvin téri lelkész volt Ravasz László mellett. 1961-ben az iskola és a konfirmáció befejeztével templomba csak hébe-hóba jártam. Azután három év várakozás iskola: Sajószentpéteren egy év és kettő év Pilisvörösváron.

Pilisszentivánon ért barátommal egy kellemetlen bányabaleset 1962 novemberében. Itt fordult velem egyet a sorsom, kezdtem keresni, hogy ki is az, aki voltaképpen valahol a közelemben lehet, de nem látom, nem tapintható, de hogy itt van valahol, az biztos.

Visszaemlékeztem régi tanulmányaimra, de nem volt, aki segített volna megtalálni az utat és a helyemet. Egy korombeliek által jól ismert könyvet forgattam a Verne regények mellett, Bunyan János Zarándok útját. Sokat segített úgy vélem.

Majd 1964-ben felvételiztem a tatabányai Péch Antal Bányai Akadémia Technikumba. Felvettek, és ami eddig hiányzott, most előttem hullott. Szerettem a sulit, felejtethetetlen tanárainkra csak Isten iránti hálával gondolhatok, innen is köszönök nekik mindent. Itt találkoztam később, haláláig jó barátommal Takaró Józseffel, alias Tuánnal. Igen, annak a Takaró családnak volt a

tagja, akikkel hamarosan még teológus korukban megismerkedtem, ott Tatabányán egy legációjuk alkalmával, Tamással és Károllyal. Majd a Pruzsina M. úti református gyülekezetet következett, s jött vele Ládonyi Klára Nagytiszteletű asszony, a gyülekezet lelkipásztora.

Ő volt az, aki megigazított a hitemben, foglalkozott velem, tanított támaszom lett, a honvédség két éve alatt is heti két levélváltással mintha mellettem lett volna nap, mint nap. Köszönöm az életét, hitét, meleg testvéri szeretetét.

Leszereltem, nemsokára meg is nősültem és megszületett Kálmán fiam. De ez a házasságom sajnos zátonyra futott. Új életet kezdtem immár hazatérve Budapestre, (édesanyám, végezt aki Juliannás volt) a fadori gyülekezetbe kezdtem el járni. Adorján József bácsi, Pál László nagyszerű igehirdetők voltak. Nem sok idő telt el a válásom óta, amikor megtaláltam végérvényesem a társamat, Saroltám személyében. Attól a naptól fogva tényleg csak a halál választhatott el minket egymástól, ami sajnos közel 36 évi házasság után be is következett, elment Ő is a minden élők útján. Katolikus volt, de szeretett közénk jönni, barátnőkre is lelt közöttünk, alkalmainknak és kirándulásainknak állandó, rendszeres résztvevője volt. Hálás vagyok az Úrnak a közös gyermekünkért, Bálintért, azért hogy szeretetben, hitben együtt voltunk.

1994-ben jöttem a gyülekezetbe Balogh Barna Nagytiszteletű úr távozása után és itt lettem presbiter Főtiszteletű Bajusz Ferenc professzor úr lelkészi szolgálatnak ideje alatt. Majd őt követte

Nagytiszteletű Alföldy-Boruss Dezső, akivel 21 éven keresztül együtt szolgálhattam. 2000-ben megválasztottak a gyülekezet gondnokának, azóta ebben a minőségemben igyekszem szolgálni a Mi Urunkat. Immáron új lelkipásztorunk, Nagytiszteletű Virág Balázs mellett.

Boldog embernek érzem magam, hogy ebben a gyülekezetben szolgálhatok immáron 28 esztendeje, otthonra leltem itt.

Nemrégiben hangzott el egy vasárnapi igehirdetés során, hogy a szolgálatban nem az életkor számít, hanem a hűség (utalva Mózes

80 éves korára, amikor az Isten elhívta őt a szolgálatra). Milyen igaz.

2023-ban presbiter választások lesznek, és a gyülekezet megalakulásának 100. évfordulóját ünnepelhetjük. Erre készülődünk, segítse az Úr terveinek megvalósulását. Az én igém, amelyet már nagyon régen kaptam, így szól: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil 4,13) Hiszem, hogy így van!

Almási-Sass Kálmán
főgondnok

Megtérésem története

2022. augusztus 1-5-ig Biatorbágyon a Magyar Belmisszió felekezeti szervezeti bibliaitanulmányozó heti alkalmán vettem részt. Korábban egyáltalán nem ismertem ezt a missziói közösséget. Gyülekezetünk lelkésze, Virág Balázs Nagytiszteletű úr ajánlotta figyelmembe és javasolta, ha szeretnék elmenni egy csendeshétre, ahol öt napon keresztül szinte teljes egészében csak Istenre, Jézusra figyelhetek, akkor ezt Biatorbágyon megtehetem. Segít jelentkezni és eljuthatok oda. Örömmel fogadtam Nagytiszteletű úr ajánlását.

Indulásom előtt még egy négyszemközi beszélgetésre is sor került kettőnk között, ahol Isten igéjét olvastuk és üzenetét fejtegettük. Az Úr indított, gyere! S valóban Ő vezetett, terelgetett erre a helyre is, mint teszi sok éve már végtelen türelemmel és szeretettel. Arra a helyre, ahol Jézus egy újabb csodás ajándékát kaptam.

Már az első napon is, amikor beszélgettünk a résztvevő testvérekkel, akikkel ott találkoztam először, azonnal szétáradó szeretetet éreztem irányomban mind a misszió vezetősége, szerevezői mind a résztvevők felől.

Mintegy 60 fővel indult a csendeshét, voltak közös délelőtti alkalmak, ahol a Jónás könyvét dolgoztuk fel, voltak esti alkalmak, ahol az Apostolok cselekedeteit olvastuk, napközben pedig áhítatok, egyéni Biblia olvasás, valamint a keresztyén élet gyakorlati kérdései szerepeltek a programban.

A bemutatkozás után mindenki kapott egy

bibliai igés kártyát magyarázattal. Én az alábbi igét kaptam:

„Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.” (Efézus 1, 18) S hozzá a magyarázat: Az Ige világosság, amelyiknél tájékozódni lehet az élet útvesztőjében. És olyan kard, amellyel védekezzük a lelki támadások ellen, sőt másokat is megvédhetünk.

Bevallom őszintén, ekkor, bár lelkesen olvastam fel a kapott igét és a magyarázatát, - mint ahogy Isten igéjét mindig öröm olvasni-, még nem éreztem, hogy ez az Ige elsősorban az én igém.

Aztán elkövetkezett a második nap, amikor több alkalmon szólt az élő Ige, s elkezdődtek

a kiscsoportos foglalkozások is, ahol még inkább személyre szólóan mondhattuk el eddigi megtapasztalásunkat az élő Istenről, az Ő Szent Fiáról, Megváltónkról, az Úr Jézus Krisztusról a Szentlélek által.

Én is beszámoltam a testvéreknek és a csoport vezetőjének, aki egy tapasztalt lelkész asszony volt, az eddig megélt csodákról az életemben, illetve párhuzamot vonhattam a Jónás könyvében olvasott korábban megélt krízishelyzetemmel is. Viszont volt egy kérdés, ami izgatott és nem tudtam rá egyértelmű választ adni, ez pedig a Megtérés.

A jelenlévő testvérek lelkesen mesélték megtérésüket, annak akár pontos dátumát is megjelölve, de az én lelkem még mindig bizonytalankodott ebben a kérdésben. Ezt el is mondtam a csoportunk vezetőjének, Klárikának, aki javasolta nekem, hogy kérhetek négy szemközti lelkigondozói beszélgetést vele, ha szeretnék. Örültem ennek a lehetőségnek, s lelkesen bizonygattam, hogy már mehetünk is. Klárika kedvesen annyit mondott, várjunk még, legalább két napot, addig is munkálkodik az Úr, hangzik az élő Ige, figyeljek rá!

Így is tettem, a harmadik napon, a hétfői kezdés után szerda este került sor erre lelki beszélgetésre köztem és csoportvezető lelkészünk, Klárika között.

Mosolyogva, kedvesen, telve örömmel kezdtem mondani Klárikának, hogy az én életemben már régen jelen van az Úr Isten, az Úr Jézus, s a Szentlelke munkáját is tapasztalom, vezet engem az Úr, az Ő útján járok. Erre Klárika feltett olyan kérdéseket nekem, olyan bűnökre kérdezett rá az eredendő bűnön kívül, hogy ekkor már kezdett a magabiztosságom elpárologni. Egyre csak mondogattam, igen, ez is volt, igen, az is, igen, igen, igen. S kérdezte Klárika, kimondtad már ezeket az eseteket a lelkészed jelenlétében, vagy lelki gondozód jelenlétében, megvallottad már ezeket a bűneidet az Úr Jézus Krisztusnak,

beengedted már teljesen a szívedbe Jézust, Ő van már csak a szívedben, neki szentelted már az életedet? És ekkor kitört belőlem egy mély, lélekből feltörő zokogás, s elszállt az addig képzelt, magabiztosságom Isten és Jézus vélt követésében. Erre Klárika az mondta, sírd csak ki magad, most költözött az Úr Jézus a szívedbe. Majd imádságban erősítsük meg bűnvallásodat, igazi megtisztulásodat, átadott életedet az Úr Krisztusnak.

Miután ez megtörtént, olyan kimondhatatlan békesség, boldogság és szeretetet töltötte be a szívemet, amelyet eddig még sohasem tapasztaltam. Most már tudom, mi a MEGTÉRÉS.

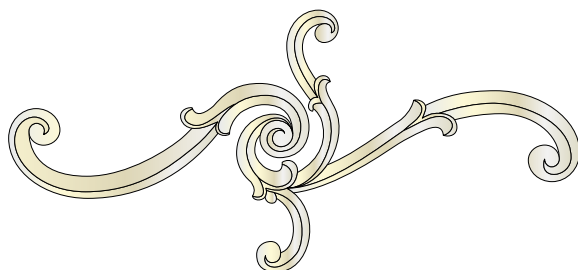
Klárika mondta, hogy jegyezzem meg ezt a dátumot, 2022. augusztus 3., de ugyanakkor azt is véssem a szívembe, hogy ez nagy felelősség is, mert a gonosz ezentúl még inkább lesben áll, hiszen a megtérésem egy újabb szög a koporsójába, amit ő nem akar, nem tud elviselni, s újra és újra próbálkozni fog, hogy letérítsen az igaz útról. De Jézussal neked megváltásod, örök életed és békességed van, csak légy hű mindhalálig!

S még néhány szót szölok arról az örömről, arról a boldogságról, amit a missziói testvéreimtől, a misszió vezetőitől kaptam. Mint utóbb megtudtam, sokan imádkoztak a megtérésemért, s másnap ki is fejezték örömüket irányomba ezért. A sok ölelés, mosoly, kedvesség, amit kaptam, boldogsággal töltötte el a szívemet. S az angyalok énekeltek a Mennyben. (Lk 15,7)

S hogy az Úr Isten, hogy az Úr Jézus milyen csodás rendező, a szobámban az ágyam felett ez az Ige volt: „Nekem az élet Krisztus.” (Filippi 1,21)

Add Uram, hogy így legyen, add Uram, hogy minél több testvérem élje meg ezt a csodát, amit én megéltam a misszióban, minél több testvérem szíve teljék meg Jézus szeretetével, induljon el ezen az úton, mert Jézus hív: induljunk, gyere!

Gál Mária
gyülekezeti tagunk

Igehirdetés

Részlet Cseri Kálmán Karácsony lényege c. ígehirdetéséből. (Olvasásra: Jn 1,1-18)

„A napokban valaki azt mondta, hogy egy világ omlott össze benne, amikor meghallotta, hogy lehet, hogy Jézus nem december 25-én született. Sőt, még azt is hallotta, hogy talán nem az időszámításunk nulladik évében, hanem valamivel korábban. Akkor tehát ez sem igaz, hogy most ünnepeljük az Ő születésének 2000. évfordulóját? Ráadásul úgy értesült, hogy valami római pogány ünnepet kereszteltek meg, és abból lett a keresztyén karácsony. Legjobb akkor abbahagyni az egész karácsonyolást (sic!). És egyáltalán, ha Jézus születésének a dátuma ennyire bizonytalan, akkor mi bizonyos az Ő életéből?

Jogos és fontos kérdések ezek, és világos válasz van rájuk a Szentírásban. Negyvenévi bibliatanulmányozás után teljes meggyőződéssel vallom, hogy egészen bizonyos minden, amit a Szentírás Jézusról ír, csak ne kezdjünk el fantáziálni, ne képzeljünk el olyan dolgokat, aminek nincs bibliai alapjuk. Például a három királyokról a Biblia nem ír. Jézus születésnapját sem említi. De nem kell aggódnunk azért, hogy pontatlanok a bibliai adatok, vagy megbízhatatlan Jézus történetisége. Lukács hatszoros időmeghatározással pontosítja Jézus nyilvános fellépésének az idejét (olvassuk el a Lukács 3,1-2 részt). Napra pontosan tudjuk Jézus kereszthalálának az idejét. Több százan tanúsították, hogy utána néhány nappal már találkoztak vele (1Kor 15,6). Ismerjük innen már könnyen kiszámíthatóan az Ő mennybemenetelének az időpontját, a pünkösdi csodának az idejét és így tovább.

A testté lételnek a napját nem ismerjük, de ezt a Biblia sehol nem is állítja. Annyit tudunk, hogy nem a nulladik esztendőben történt, hiszen Jézus Heródes uralkodása alatt született, és nagy Heródes időszámításunk előtt 4-ben meghalt. Az az adóösszeírás pedig, amit mi tévesen népszámlálásnak szoktunk nevezni, és amiről az evangéliumok tájékoztatnak, időszámításunk előtt 7-ben kezdődött és több évig tartott. Jézus születésének az időpontja tehát időszámításunk előtt 7 és 4 közé esik, de hogy melyik napra, azt nem tudjuk.

Ennek a kis elcsúszásnak, tévedésnek az okát is ismerjük. Az a bizonyos Dionysius Exiguus nevű szerzetes, aki igyekezett visszafelé kiszámítani Krisztus testté lételének az évét, nehéz munkát végzett, és olyan kedvezőtlen feltételek között egyáltalán nem nagy tévedés ez a néhány esztendő. De, hogy melyik napon következett be a testté létel csodája, azt nem tudjuk. Sokáig nem is volt fontos Jézus tanítványainak. Amikor azonban megnőtt a keresztyének száma és számot kellett adniuk a hitük alapjairól, egyre jobban vágytak arra, hogy ne csak a Megváltó kereszthalálának és feltámadásának

az időpontjáról emlékezhesse meg, hanem az Ő születésének az időpontjáról is.

A római birodalomban december 21-e a téli napforduló ideje, a Mithras isten ünnepe volt. Ez a nap ugyanis az, amikor a legrövidebb a nappal és leghosszabb az éjszaka. Ettől kezdve folyamatosan nő a világosság, és csökken a sötétség. Ezért ünnepelték az ezt követő napokban a fényistennek az ünnepét, a fénynek, a világosságnak a diadalát. A keresztyének kiváló alkalomnak tekintették ezt arra, hogy vallást tegyenek a maguk hitéről. Mert ők nem a bálványokban hittek, hanem az ő Istenük a mindannyiunkért meghalt és feltámadott Jézus Krisztus, aki azt mondta magáról: Én vagyok a világ világossága, és aki engem követ, nem járhat sötétségben. Akiről azt mondta Zakariás, Keresztelő János apja, hogy Ő a felkelő nap, akiről azt énekeljük, hogy „terölád ömlik rám a fény, a béke s boldog élet”. Akiről már Ézsaiás azt jövendölte, hogy a nép, amely sötétségben jár, lát nagy világosságot, és akik a halál árnyékának völgyében laknak, fény ragyog fel felettük. (Lk 1,78-79; Ézs 9,2; Jn 8,12)

A keresztyének tehát úgy látták, hogy legjobb lesz a világ Világossága testté lételét akkor ünnepelni, amikor a pogány világ a maga fényünnepét ünnepli, mert ezzel egyrészt merészen elhatárolják magukat a pogány ünneptől, másrészt bátran hitvallást tesznek arról, hogy kinek tartják ők Jézust. Egyben egyfajta hívogató, evangélizáló is ez: gyertek az igazi világossághoz, hiszen azt olvastuk itt János apostoltól is, hogy az igazi világosság jött el Jézusban. Vannak mécsesecskék, de az igazi fényforrás, az a mi Megváltónk, gyertek hozzá, és majd megtudjátok, össze fogjátok tudni hasonlítani, hogy milyen az, mécsesnél vakoskodni, és milyen az, teljes világosságban pontosan tájékozódni.

A Mithrás-kultusz semmibevétele volt az, hogy éppen ezekre a napokra tették a Megváltó testté lételéről való megemlékezést. De soha sem állították, hogy azon a napon született Jézus. Az év bármelyik napján hálát adhattak volna érte, sőt nyugodtan mondom, hogy az év mindegyik napján hálát kellene adnunk azért, ami karácsonykor történt, amit Jézus Krisztusban a mi Istenünk nekünk felkínált.

Nem arról van szó, amit sokan szoktak mondani, hogy a keresztyénség elpogányosodása kezdődött a karácsony ünnepének a bevezetésével, ellenkezőleg: a pogány ünnep ellensúlyaként jelent meg, igazi evangéliumi tartalommal az igazi világosságnak, Jézus Krisztusnak a dicsőítése, a róla való megemlékezés, az Ő ünneplése. (...)”

Forrás: cserikalman.hu,
a szerző néhai pasaréti lelkipásztor

A Wekerletelepi Református Egyházközség hírlevele 2022/1

Gyülekezeti alkalmak

Vasárnap

10:00 Istentisztelet és gyermek istentisztelet

16:00 Házaskör (minden hónap
3. vasárnapján)

17:00 Ifjúsági bibliaóra (kéthetente)

Kedd

16:00 Konfirmációi előkészítő I. évf.

Csütörtök

16:00 Konfirmációi előkészítő II. évf.

17:00 Bibliaóra

Lelkipásztor: Virág Balázs

Lelkeszi fogadóórák: előzetes egyeztetés
szerint.

Cím: 1192 Budapest, Hungária út 37.

Honlap: wekerle-reformatus.hu

Keress minket a YouTube-on és Facebook-on is!

Impresszum

Szerkeszti: Virág Balázs

Az újsággal kapcsolatos észrevételeiket szeretettel
várjuk az e-mail címünkre:

wekerlei.reformatus@gmail.com

Nyomdai előkészítés: Méray-Horváth Bence

Fotókat készítette: Virág Balázs

További képek forrása: Fortepan/Gali, cultura.hu,
clipground.com, book24.hu, erdelyiutazas.hu

Nyomás: MA-PRINT Bt.

Ünnepi alkalmak

dec. 4. 17:00 Adventi zenés áhítat

dec. 11. 16:00 Gyermek karácsonya

dec. 24. 15:00 Istentisztelet

dec. 25. 10:00 Úrvacsorás istentisztelet és
gyermek istentisztelet

dec. 26. 10:00 Úrvacsorás istentisztelet és
gyermekmegőrző

dec. 31. 15:00 Óévi istentisztelet

jan. 1. 10:00 Újévi és úrnapi istentisztelet
és gyermekmegőrző

Áprily Lajos: Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem...

